

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 4. maja 2017 *

„Ničnostna tožba — ESRR — Člen 41(3) Uredbe št. 1083/2006 — Zavrnitev dodelitve finančnega prispevka za velik projekt — Podjetje, odgovorno za izvedbo projekta — Neobstoj neposrednega nanašanja — Nedopustnost“

V zadevi T-512/14,

Green Source Poland sp. z o.o. s sedežem v Varšavi (Poljska), ki jo zastopata M. Merola in L. Armati, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki sta jo sprva zastopala M. Clausen in B.-R. Killmann, nato B.-R. Killmann in R. Lyal, agenta,

tožena stranka,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2014) 2289 final z dne 7. aprila 2014, s katerim je bila zavrnjena dodelitev finančnega prispevka iz Evropskega sklada za regionalni razvoj (ESRR) za velik projekt „Pridobitev in uporaba inovativne tehnologije izdelave biokomponent za proizvodnjo biogoriv“, ki je del operativnega programa „Inovativno gospodarstvo“ za strukturne ukrepe v okviru konvergenčnih ciljev na Poljskem,

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat),

v sestavi M. van der Woude, predsednik, I. Ulloa Rubio, sodnik, in A. Marcoulli (poročevalka), sodnica, sodni tajnik: P. Cullen, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 24. novembra 2016

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Evropska komisija je 1. oktobra 2007 s sklepom C(2007) 4562 sprejela operativni program „Inovativno gospodarstvo“, ki ga je predstavila Republika Poljska na podlagi člena 32 Uredbe Sveta (ES) št. 1083/2006 z dne 11. julija 2006 o splošnih določbah o Evropskem skladu za regionalni razvoj, Evropskem socialnem skladu in Kohezijskem skladu in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1260/1999 (UL 2006, L 210, str. 25).
- 2 Iz tožbe izhaja, da je tožeča stranka, Green Source Poland sp. z o.o., poljska družba zasebnega prava, ustanovljena decembra 2004 le za gradnjo in upravljanje tovarne za proizvodnjo bioetanol na Poljskem, po sprejetju nacionalnih določb za izvajanje operativnega programa „Inovativno gospodarstvo“ pri poljskih organih 12. maja 2008 podala vlogo za nepovratna sredstva za projekt „Pridobitev in uporaba inovativne tehnologije izdelave biokomponent za proizvodnjo biogoriv“ (v nadaljevanju: projekt) ter da so poljski organi in tožeča stranka 25. aprila 2012 podpisali pogodbo o dodelitvi nepovratnih sredstev za izvedbo navedenega projekta v okviru operativnega programa „Inovativno gospodarstvo“ (v nadaljevanju: pogodba).
- 3 Iz pogodbe izhaja, da je Republika Poljska financirala nepovratna sredstva, namenjena financiranju dela upravičenih stroškov zadevnega velikega projekta, v višini 85 % kot prispevek iz Evropskega sklada za regionalni razvoj (ESRR) in v višini 15 % iz državnega sklada (glej člen 1(4) pogodbe). Poleg tega je bilo med drugim določeno, da če bi Komisija zavrnila prispevek iz skladov v skladu s členom 41(3) Uredbe št. 1083/2006, bi pogodba prenehala na dan vročitve sklepa Komisije upravičencu (glej člen 5(24) pogodbe), in da bi bil v takem primeru upravičenec zavezan vrniti vsa sredstva ali njihov že plačani del poljskim organom (glej člen 5(26) pogodbe).
- 4 Republika Poljska je 10. septembra 2012 v skladu s členi od 39 do 41 Uredbe št. 1083/2006 pri Komisiji podala vlogo za finančni prispevek iz ESRR za projekt. V vlogi za prispevek, ki jo je podala Republika Poljska v skladu s Prilogo XXII Uredbe Komisije (ES) št. 1828/2006 z dne 8. decembra 2006 o pravilih za izvajanje Uredbe št. 1083/2006 ter Uredbe (ES) št. 1080/2006 Evropskega parlamenta in Sveta o ESRR (UL 2006, L 371, p. 1), je poljsko ministrstvo za regionalni razvoj opredeljeno kot „organ, pristojen za zahtevek“, in tožeča stranka kot „organizacija, odgovorna za izvedbo projekta (upravičenec)“.
- 5 V dopisu z dne 27. novembra 2012, naslovljenem na Republiko Poljsko, je Komisija izrazila dvom glede možnosti potrditve prispevka iz ESRR za projekt, predvsem glede na nekatere težave v zvezi z revizijo regulativnega okvira s področja biogoriv, pomanjkanjem inovativnosti projekta, neobstojem informacij v študiji izvedljivosti in državnimi pomočmi, ter Republiko Poljsko pozvala, naj razmisli o možnosti umika, ali če je to ustrezno, o predložitvi novih informacij.
- 6 Republika Poljska je z dopisom z dne 25. januarja 2013 odgovorila na pripombe Komisije, pri čemer ji je med drugim posredovala dokument z odgovori tožeče stranke na vprašanja Komisije.
- 7 Komisija je v dopisu z dne 6. maja 2013, naslovljenem na Republiko Poljsko, ohranila svoje stališče glede tega, da projekt ne izpolnjuje nekaterih pogojev, določenih v členu 40 Uredbe št. 1083/2006, glede pomanjkanja inovativnosti, dvoma o gospodarski trajnosti projekta in neobstoja nekaterih informacij v analizi učinka na okolje.
- 8 Republika Poljska je z dopisom z dne 5. julija 2013 odgovorila na pripombe Komisije, pri čemer ji je posredovala dokument z odgovori tožeče stranke na vprašanja Komisije.

- 9 Na zahtevo tožeče stranke je 17. julija 2013 v Bruslju (Belgija) potekal sestanek med zastopniki tožeče stranke in službami Komisije.
- 10 Komisija je v dopisu z dne 24. julija 2013, naslovljenem na Republiko Poljsko, potrdila svoje stališče glede tega, da projekt ne izpolnjuje nekaterih pogojev, določenih v členu 40 Uredbe št. 1083/2006, glede pomanjkanja inovativnosti, dvoma o gospodarski trajnosti projekta, učinka na okolje in skladnosti z okoljsko politiko Evropske unije, ter je Republiko Poljsko pozvala, naj predloži svoje pripombe, in navedla, da bo glede projekta sprejela negativni sklep, če se bo njena ocena potrdila.
- 11 Republika Poljska je z dopisom z dne 24. septembra 2013 odgovorila na pripombe Komisije, pri čemer ji je posredovala dokument z odgovori tožeče stranke na vprašanja Komisije.
- 12 Komisija je 7. aprila 2014 na podlagi člena 41(3) Uredbe št. 1083/2006 sprejela sklep C(2014) 2289 final (v nadaljevanju: izpodbijani sklep), s katerim je zavrnila dodelitev finančnega prispevka za projekt (člen 1). V izpodbijanem sklepu je določeno, da je treba vse izdatke v zvezi s projektom, navedene v izkazu o izdatkih in nastale do sprejetja sklepa, pri naslednjem izkazu o izdatkih popraviti (člen 2). Izpodbijani sklep je naslovljen na Republiko Poljsko (člen 3).

Postopek in predlogi strank

- 13 Tožeča stranka je 26. junija 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo, s katero Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - izpodbijani sklep razglasi za ničen;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov.
- 14 Komisija je z ločeno vlogo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 2. oktobra 2014 vložila ugovor nedopustnosti na podlagi člena 130(1) Poslovnika Splošnega sodišča, s katero Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo zavrže kot nedopustno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 15 Tožeča stranka je 21. novembra 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča predložila stališča glede ugovora nedopustnosti, s katerimi Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - pripombe Komisije zavrne in ugotovi, da je tožba dopustna;
 - določi rok za vsebinski odgovor Komisije;
 - Komisiji naloži plačilo stroškov te stopnje postopka.
- 16 Ugovor nedopustnosti je bil s sklepom Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 25. marca 2015 združen z odločanjem o utemeljenosti, odločitev o stroških pa je bila pridržana.
- 17 Komisija je 7. maja 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo, s katerim Splošnemu sodišču predlaga, naj:
 - tožbo razglasi za nedopustno;
 - podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;

— tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

- 18 Tožeča stranka je 3. julija 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila repliko, Komisija pa je 22. septembra 2015 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila dupliko.
- 19 Tožeča stranka je z vlogo, vloženo v tajništvu Splošnega sodišča 12. novembra 2015, predlagala, naj se opravi obravnavna.
- 20 Komisija je z vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 14. decembra 2015, predlagala združitev te zadeve z zadevo, vpisano pod opravilno številko T-403/15, JYSK/Komisija. Tožeča stranka je stališča o predlogu za združitev predložila 6. januarja 2016. Predsednik četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 18. marca 2016 odločil, da teh dveh zadev na tej stopnji postopka ne bo združil.
- 21 Stranke so podale ustne navedbe in odgovore na vprašanja Splošnega sodišča na obravnavi 24. novembra 2016.

Pravo

Uvodne ugotovitve

- 22 Spomniti je treba, da lahko na podlagi člena 263, četrty odstavek, PDEU fizične ali pravne osebe pod pogoji iz prvega in drugega odstavka tega člena vložijo tožbe zoper nanje naslovljene akte ali zoper akte, ki se nanje neposredno in posamično nanašajo, in zoper predpise, ki se nanje neposredno nanašajo, vendar ne potrebujejo izvedbenih ukrepov.
- 23 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pomenijo akte ali sklepe, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo, zgolj ukrepi z zavezujočimi pravnimi učinki, ki lahko posežejo v interese tožeče stranke, tako da znatno spremenijo njen pravni položaj (glej v tem smislu sodbi z dne 11. novembra 1981, IBM/Komisija, 60/81, EU:C:1981:264, točka 9, in z dne 20. septembra 2016, Mallis in drugi/Komisija in ECB, od C-105/15 P do C-109/15 P, EU:C:2016:702, točka 51 in navedena sodna praksa).
- 24 V tej zadevi je ugotovljeno, da izpodbijani sklep ni regulativni akt, ki ne potrebuje izvedbenih ukrepov, in da ga je Komisija posredovala Republiki Poljski, tako da tožeče stranke ni mogoče obravnavati kot naslovnice tega sklepa v smislu člena 263, četrty odstavek, PDEU.
- 25 V teh okoliščinah je treba preučiti, ali lahko tožeča stranka dopustno vloži ničnostno tožbo zoper navedeni sklep, ker se ta neposredno in posamično nanaša nanjo.

Neposredno nanašanje na tožečo stranko

- 26 Komisija v ugovoru nedopustnosti med drugim trdi, da se izpodbijani sklep na tožečo stranko ne nanaša neposredno. Pravzaprav trdi, da je zadevna država članica edina naslovnica odločitve o odobritvi ali zavrnitvi – kot v tej zadevi – finančnega prispevka iz ESRR za velik projekt in da ta odločitev nima neposrednih pravnih učinkov za tožečo stranko.
- 27 Tožeča stranka argumentom Komisije ugovarja.

- 28 Tožeča stranka v tožbi trdi, da se sklep nanaša nanjo, ker je v njem naslovljena kot „prijaviteljica“ ter ker je njegov takojšnji in neposredni učinek ta, da jo prikraja za finančna sredstva, potrebna za izvedbo projekta, kar preprečuje, da z njim nadaljuje in da se ji krijejo izgube iz že nastalih izdatkov. Tožeča stranka dodaja, da je v vlogi za finančni prispevek opredeljena kot „odgovorna za izvajanje projekta in upravičenka“.
- 29 Prvič, tožeča stranka v stališčih glede ugovora nedopustnosti trdi, da se Komisija opira na preveč formalistično branje sodne prakse in pri tem ne upošteva gospodarskih in dejanskih preudarkov te zadeve. Tožeča stranka predvsem trdi, da iz dokumentacije v spisu izhaja, da projekt ni trajnosten brez sredstev Unije in da Republika Poljska ni želela zagotoviti dodatnih sredstev. Tožeča stranka tudi izpodbija trditev Komisije, da sklep ne preprečuje, da se iščejo alternativna sredstva, saj je to v nasprotju z logiko sistema javne podpore za regionalni razvoj, ki temelji na spodbujevalnem učinku subvencij.
- 30 Drugič, sklicujoč se na sodno prakso s področja razvojne pomoči, ki priznava obstoj neposrednega nanašanja, kadar je možnost, da naslovniki ne izpolnijo akta Unije, zgolj teoretična in ni dvoma o njihovem namenu ravnati v skladu s tem aktom, tožeča stranka trdi, da je pristojnost Republike Poljske, da odvzame učinek izpodbijanemu sklepu, le teoretična. Meni, da iz spisa izhaja, da so poljski organi z izjavami, iz katerih je razvidno, da nimajo namena pozneje financirati projekta, in z razvezno klavzulo, ki jo vsebuje pogodba o dodelitvi nepovratnih sredstev, na tožečo stranko prenesli pravne posledice izpodbijanega sklepa, ki nanjo takoj učinkuje in ne pušča nobenega polja proste presoje državi članici. Tožeča stranka dodaja, da – ker ima Komisija na podlagi členov od 39 do 41 Uredbe št. 1083/2006 široko polje proste presoje – če bi bila tožba upravičenca do financiranja dopustna, bi bila Komisija oproščena odgovornosti, ker običajno država članica sprejme odločitev, da se odpove projektu (za katerega nima neposrednega interesa) in uporabi sredstva za druge projekte.
- 31 Tretjič, tožeča stranka trdi, da je ta zadeva drugačna od zadev iz sodne prakse, ki se nanašajo na sklepe Komisije, ki zmanjšajo ali ukinejo pomoč v primeru nepravilnosti pri upravljanju sredstev. Tožeča stranka namreč meni, da so v zadnjem primeru za izbiro, izvedbo in nadzor ukrepov pristojne države članice, medtem ko je za velike projekte potrebna predhodna posamična odobritev Komisije, kar izključuje vsakršno odgovornost za izbiro ali odobritev projektov s strani države članice, ki deluje le kot posrednik in nima interesa izpodbijati sklepa Komisije, saj ne nosi nobenega pravnega tveganja glede družbe upravičenke. Zadnja torej ne more vložiti tožbe proti državi, glede na to, da zavrnitev prispevka ni pod nadzorom države in je samodejna posledica sklepa Komisije, ki se nanaša neposredno na upravičenca. Tožeča stranka sklene, da je bil ta pristop potrjen v sodbi Splošnega sodišča z dne 19. maja 1994, Consorzio gruppo di azione locale „Murgia Messapica“/Komisija (T-465/93, EU:T:1994:56), katere dejanske in pravne okoliščine ustrezajo njenemu položaju.
- 32 Iz sodne prakse izhaja, da pogoj, da se mora sklep, zoper katerega je vložena tožba, na fizično ali pravno osebo nanašati neposredno, zahteva izpolnitev dveh kumulativnih meril, in sicer, prvič, da ima izpodbijani ukrep Unije neposredne učinke na pravni položaj posameznika in, drugič, da naslovnikom tega ukrepa, ki so zadolženi za njegovo izvedbo, ne dopušča nikakršnega polja proste presoje, saj je ta izvedba popolnoma samodejna in temelji izključno na ureditvi Unije brez uporabe drugih vmesnih pravil (glej sodbo z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville Vesuviane in Ente per le Ville Vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, EU:C:2009:529, točka 45 in navedena sodna praksa, in sklep z dne 9. julija 2013, Regione Puglia/Komisija, C-586/11 P, neobjavljen, EU:C:2013:459, točka 31 in navedena sodna praksa). Drugo merilo glede neobstoja pooblastila za odločanje po prostem preudarku države članice je izpolnjeno tudi, kadar je možnost, da ta ne izpolni akta Unije, zgolj teoretična, ker ni dvoma o njeni volji za izpolnitev akta (glej sodbo z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville Vesuviane in Ente per le Ville Vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, EU:C:2009:529, točka 46 in navedena sodna praksa, in sodbo z dne 3. marca 2011, Caixa Geral de Depósitos/Komisija, T-401/07, neobjavljena, EU:T:2011:72, točka 61 in navedena sodna praksa).

33 Preučiti je treba, ali sta ti kumulativni merili v tej zadevi izpolnjeni.

Prvo merilo: neposredno nanašanje

34 Glede prvega merila neposrednega nanašanja, omenjenega zgoraj v točki 32, je treba, prvič, navesti, da se v smislu člena 14(1) Uredbe št. 1083/2006 proračun Unije, dodeljen skladom, izvaja v okviru deljenega upravljanja med državami članicami in Komisijo. Člen 59 Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 Evropskega Parlamenta in Sveta z dne 25. oktobra 2012 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 (UL 2012, L 298, str. 1) določa, da kadar Komisija izvršuje proračun z deljenim upravljanjem, se naloge izvrševanja prenesejo na države članice. Natančneje, v smislu člena 180 Uredbe št. 966/2012, vodenje in izbiro ter revizijo projektov, ki so predmet deljenega upravljanja, urejajo uredbe, ki se nanašajo na ta sredstva, in sicer za ESRR Uredba (ES) št. 1080/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o ESRR in razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1783/1999 (UL 2006, L 210, str. 1) in Uredba št. 1083/2006.

35 Drugič, zato je treba zaradi ugotovitve pravnih učinkov izpodbijanega sklepa upoštevati pravni okvir, ki med drugim ureja izbiro projektov, predvsem velikih projektov, ki jih financira ESRR.

36 S tega vidika iz upoštevni določb Uredbe št. 1083/2006 izhaja, da:

- se cilji strukturnih skladov uresničujejo v okviru tesnega sodelovanja, imenovanega partnerstvo, med Komisijo in vsako državo članico (glej člen 11(1) Uredbe št. 1083/2006);
- skladi zagotavljajo pomoč, ki dopolnjuje nacionalne ukrepe, in njihovi prispevki ne nadomestijo strukturnih izdatkov države članice (glej člen 9(1) in člen 15(1) Uredbe št. 1083/2006);
- vsaka država članica Komisiji predloži nacionalni strateški referenčni okvir, ki zagotavlja, da je pomoč iz skladov usklajena s strateškimi smernicami Unije o koheziji, in predstavlja referenčni instrument za pripravo programiranja v okviru skladov (glej člen 27(1) in (2) Uredbe št. 1083/2006);
- v vsaki državi članici dejavnosti v okviru skladov potekajo v obliki operativnih programov, ki jih izdelata država članica in jih predloži Komisiji v oceno in sprejetje (glej člen 32 od (1) do (5) Uredbe št. 1083/2006);
- so države članice pristojne za upravljanje in nadzor operativnih programov in za to določijo med drugim organ upravljanja, organ za potrjevanje in po potrebi posredniška telesa za izvajanje nekaterih ali vseh nalog, ter revizijski organ (glej člen 58, člen 59(1) in (2) in člen 70(1) Uredbe št. 1083/2006). Organ upravljanja je odgovoren za upravljanje in izvajanje operativnih programov, zlasti za „zagotavljanje, da so operacije izbrane za financiranje v skladu z merili, ki veljajo za operativni program, in [za to,] da za celotno obdobje izvajanja spoštujejo ustrezna pravila [Unije] in nacionalna pravila“ (glej člen 60(a) Uredbe št. 1083/2006);
- države članice za vsak operativni program ustanovijo nadzorni odbor, ki se prepriča o učinkovitosti in kakovosti izvajanja operativnih programov, predvsem s preučitvijo in odobritvijo meril za izbiro aktivnosti, ki se financirajo (glej člena 63 in 65 Uredbe št. 1083/2006);
- vsako operacijo, in sicer projekt ali skupino projektov za doseganje ciljev operativnega programa, izbere organ upravljanja na podlagi meril, ki jih določi nadzorni odbor (glej člen 2, točka 3, Uredbe št. 1083/2006);

- kadar država članica izbere velik projekt, in sicer „izdatke operacije, ki jo sestavlja vrsta del, dejavnosti ali storitev, katere namen je samostojno izvajanje nedeljive naloge točno določene gospodarske ali tehnične narave, ki ima jasno opredeljene cilje in katere skupni stroški presegajo [...] 50 milijonov EUR“ (glej člen 39 Uredbe št. 1083/2006), in ga vključi v operativni program z namenom, da bi ga financiral ESRR, ga mora odobriti Komisija, da se oceni njegov namen, učinek in načrtovana uporaba sredstev Unije (glej uvodno izjavo 49 Uredbe št. 1083/2006):
 - za to država članica ali njen organ za upravljanje Komisiji predloži velik projekt in ji posreduje podatke iz člena 40 Uredbe št. 1083/2006 (glej člen 41(1) te uredbe);
 - država članica ali organ za upravljanje predloži vlogo za pomoč v skladu s shemami prijave (naslovljena „Velik projekt – Vloga za potrditev financiranja na podlagi členov od 39 do 41 Uredbe [...] št. 1083/2006“), določenimi v prilogah od XX do XXII Uredbe št. 1828/2006 (glej člen 40(2)(e) in (3) te uredbe);
 - Komisija na podlagi podatkov v navedeni vlogi oceni skladnost velikega projekta s prednostnimi nalogami operativnega programa ali zadevnih programov, njegov prispevek k doseganju ciljev teh prednostnih nalog in skladnost z ostalimi politikami Unije (glej člen 41(1) Uredbe št. 1083/2006);
 - Komisija sprejme odločitev takoj, ko je to mogoče, vendar ne pozneje kot v treh mesecih po predložitvi velikega projekta, če je predložitev v skladu s členom 40 Uredbe št. 1083/2006 (glej člen 41(2) Uredbe št. 1083/2006);
 - v odločitvi Komisije, če je ta pozitivna, je opredeljen fizični predmet projekta ter naveden znesek, za katerega velja stopnja sofinanciranja, in načrt finančnega prispevka (glej člen 41(2) Uredbe št. 1083/2006);
 - če Komisija finančni prispevek za velik projekt zavrne, državo članico obvesti o razlogih za to (glej člen 41(3) Uredbe št. 1083/2006);
 - če Komisija prispevek za velik projekt zavrne in je država članica že vključila plačila v zvezi z navedenim projektom v izkaz o izdatkih, predložen Komisiji, je treba izkaz o izdatkih po sprejetju sklepa o zavrnitvi popraviti (glej člen 78(4) Uredbe (ES) št. 1083/2006).
- 37 Iz vseh zgoraj navedenih določb izhaja, da v okviru razmerij med Komisijo in državo članico potekajo operacije, na podlagi katerih Komisija oceni in potrdi, ali bo država članica dobila finančni prispevek iz ESRR za velik projekt ali ne (glej po analogiji sklep z dne 6. marca 2012, Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development/Komisija, T-453/10, neobjavljen, EU:T:2012:106, točka 46).
- 38 Iz določb, navedenih zgoraj v točki 36, namreč izhaja, da je država članica pristojna za izbiro finančnih operacij v okviru ESRR, vključno z velikimi projekti; da je vedno država članica tista, ki po tem, ko izbere velik projekt za financiranje iz ESRR v okviru operativnega programa, Komisiji predloži vlogo za potrditev, ki vsebuje podatke, ki so povezani s projektom in ki jih po potrebi dopolni; da na podlagi te vloge Komisija oceni velik projekt; da Komisija rezultat ocene sporoči le državi članici in da kadar Komisija zavrne finančni prispevek za velik projekt, je država članica dolžna popraviti izkaz o izdatkih, ki ga je že predložila Komisiji in ki zajema izdatke v zvezi s tem velikim projektom. Komisija torej dodeli ali zavrne finančni prispevek iz ESRR zadevni državi članici. Zato je zadevna država članica imetnica pravice do zadevne finančne pomoči Unije (glej po analogiji sklep z dne 9. junija 2016, IREPA/Komisija in Računsko sodišče, T-825/14, neobjavljen, EU:T:2016:345, točka 38).

- 39 To je v skladu z dejstvom, da je na podlagi sodne prakse pomoč iz ESRR zasnovana kot sistem med Komisijo in državo članico (glej v tem smislu sodbo z dne 3. marca 2011, Caixa General de Depósitos/Komisija, T-401/07, neobjavljena, EU:T:2011:72, točka 69).
- 40 Tretjič, spomniti je treba, da v skladu s sodno prakso določitev – v sklepu o dodelitvi finančne pomoči Unije iz ESRR – subjekta kot organa, odgovornega za izvedbo projekta, ne pomeni, da je ta subjekt imetnik pravice do te pomoči. Tudi dejstvo, da je subjekt naveden kot organ, odgovoren za zahtevek za finančno pomoč, ne povzroči nastanka neposrednega razmerja med njim in pomočjo Unije. Prav tako dejstvo, da je subjekt naveden kot upravičenec do finančne pomoči, ne pomeni, da je imetnik pravice do te pomoči. Kot naslovnica sklepa o dodelitvi finančne pomoči iz ESRR se za imetnico pravice do te pomoči šteje država članica (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville Vesuviane in Ente per le Ville Vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, EU:C:2009:529, točke od 47 do 54 in navedena sodna praksa, ter sklep z dne 14. septembra 2011, Regione Puglia/Komisija, T-84/10, neobjavljen, EU:T:2011:468, točka 30 in navedena sodna praksa; glej po analogiji tudi sklepa z dne 21. maja 2015, APRAM/Komisija, T-403/13, neobjavljen, EU:T:2015:317, točki 36 in 62 ter navedena sodna praksa, in z dne 9. junija 2016, IREPA/Komisija in Računsko sodišče, T-825/14, neobjavljen, EU:T:2016:345, točke od 38 do 40 in navedena sodna praksa).
- 41 Iz sodne prakse, navedene zgoraj v točki 40, izhaja, da je treba v tej zadevi za imetnico pravice do pomoči iz ESRR za projekt šteti Republiko Poljsko, in ne tožeče stranke.
- 42 Četrtrič, spomniti je treba, da je v tej zadevi v skladu z določbami, navedenimi zgoraj v točki 36, dejansko Republika Poljska Komisiji 10. septembra 2012 predložila vlogo za finančni prispevek iz ESRR za projekt (glej točko 4 zgoraj).
- 43 Poleg tega je Komisija z izpodbijanim sklepom finančni prispevek Republik Poljski zavrnila (glej točko 12 zgoraj). V členu 3 izpodbijanega sklepa je namreč Republika Poljska navedena kot edina naslovnica tega sklepa. S členom 1 izpodbijanega sklepa pa je zaradi zavrnitve odobritve prispevka iz ESRR izključena možnost, da Republika Poljska obremeni ESRR z morebitnimi svojimi izdatki v zvezi s projektom. Zato je na podlagi člena 2 izpodbijanega sklepa Republika Poljska zavezana popraviti vse izdatke v zvezi s projektom, ki jih je že predložila Komisiji v izkazu o izdatkih pred navedenim sklepom.
- 44 Torej je bila na podlagi izpodbijanega sklepa Republika Poljska tista, ki je bila prikrajšana za finančni prispevek iz ESRR za financiranje projekta, in je tista, ki mora popraviti morebitne izdatke v zvezi s tem projektom, ki so bili Komisiji že predloženi.
- 45 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da izpodbijani sklep na pravni položaj tožeče stranke ne vpliva in zato prvo merilo neposrednega nanašanja v tej zadevi ni izpolnjeno.
- 46 Trditve, ki jih navaja tožeča stranka, tega sklepa ne morejo omajati.
- 47 Prvič, okoliščina, da je tožeča stranka poljskim organom pomagala pri pripravi odgovorov na dopise Komisije in da je zahtevala sestanek s službami Komisije, ki se ga je udeležila, ne dokazuje neposredne zveze med tožečo stranko in izpodbijanim sklepom; tako zvezo bi bilo namreč mogoče ugotoviti le, če bi izpodbijani akt vplival neposredno na pravni položaj tožeče stranke brez uporabe drugih vmesnih pravil (glej v tem smislu sklep z dne 5. oktobra 2010, Provincie Groningen in Provincie Drenthe/Komisija, T-69/09, neobjavljen, EU:T:2010:423, točki 51 in 52 ter navedena sodna praksa).
- 48 Drugič, okoliščina, na katero se sklicuje tožeča stranka, namreč da se točke 6, 15 in 17 obrazložitve izpodbijanega sklepa – resda neposrečeno ubesedene – nanašajo nanjo kot „vlagateljico“ in da je v obrazcu vloge, ki ga je predložila Republika Poljska, opredeljena kot „organizacija, odgovorna za izvedbo projekta (upravičenka)“ (oddelek A. 2. 1 obrazca vloge), in da se sklicuje nanjo v opisu projekta

(oddelek B. 1. 2 obrazca vloge), ne pomeni, da je neposredno povezana s finančnimi sredstvi iz ESRR ali da je imetnica pravice do te pomoči (glej po analogiji sklepa z dne 25. septembra 2008, Regione Siciliana/Komisija, T-363/03, neobjavljen, EU:T:2008:403, točka 25, in z dne 14. septembra 2011, Regione Puglia/Komisija, T-84/10, neobjavljen, EU:T:2011:468, točka 34).

- 49 Tretjič, tožeča stranka trdi, da sodne prakse, navedene zgoraj v točki 40, v tej zadevi ni mogoče uporabiti, ker so bile v tej sodni praksi, ki se je nanašala na zmanjšanje, preklic ali ustavitev pomoči, za izbiro, izvedbo in nadzor projektov pristojne države članice, pri čemer Komisija ni opravila nobene izbire. Tožeča stranka trdi, da je bila, nasprotno, pri velikih projektih, kot je ta v tej zadevi, država članica „zgolj posrednik“ in ni bila odgovorna za izbiro ali potrditev projektov, za kar je bila pristojna le Komisija. Zato naj ne bi mogla vložiti tožbe proti državi članici.
- 50 Teh trditvev ni mogoče sprejeti.
- 51 Najprej je treba navesti, da se sodna praksa, navedena zgoraj v točki 40, nanaša tako na operacije, ki niso veliki projekti, kot na posebej na velike projekte (sodba z dne 2. maja 2006, Regione Siciliana/Komisija, C-417/04 P, EU:C:2006:282, točka 1; sklep z dne 8. julija 2004, Regione Siciliana/Komisija, T-341/02, EU:T:2004:228, točka 16, in sklep z dne 25. septembra 2008, Regione Siciliana/Komisija, T-363/03, neobjavljen, EU:T:2008:403, točki 1 in 4).
- 52 Dalje, v nasprotju s trditvami tožeče stranke iz določb Uredbe št. 1083/2006, navedenih zgoraj v točki 36, izhaja, da so za izbiro operacij, vključno z velikimi projekti, odgovorne države članice. Komisija ne izbere velikih projektov, ki jih nacionalnim organom predlagajo prijavitelji, temveč zgolj in samo glede držav članic oceni skladnost in prispevek (v smislu člena 41(2) te uredbe) velikih projektov, ki so jih nacionalni organi že izbrali in ji jih predložili v potrditev finančnega prispevka iz ESRR.
- 53 Glede tega obrazložitve v sodbi z dne 19. maja 1994, Consorzio gruppo di azione locale „Murgia Messapica“/Komisija (T-465/93, EU:T:1994:56), na katero se sklicuje tožeča stranka, ni mogoče prenesti na zadevni primer. Na eni strani je treba navesti, da je Splošno sodišče v točkah 25 in 26 navedene sodbe analizo osredotočilo na pogoj posamičnega nanašanja na tožečo stranko in je glede neposrednega nanašanja navedlo le, da ima izpodbijani sklep v zadevi za tožečo stranko neposredne pravne učinke, brez poseganja drugih nacionalnih organov ali Unije. Na drugi strani iz točke 6 sporočila državam članicam o določitvi smernic za globalna nepovratna sredstva ali integrirane operativne programe, za katere naj države članice predložijo vloge za pomoč v okviru Pobude Skupnosti za razvoj podeželja (UL 1991, C 73, str. 33), ki se uporablja v tej zadevi, izhaja, da so bile „lokalne skupine“, naslovnice nepovratnih sredstev, „izbrane v partnerstvu med Komisijo in državami članicami na podlagi širših predlogov, ki so jih podale države članice“. Iz navedene sodbe namreč izhaja, da so italijanski organi Komisiji predložili veliko projektov, od katerih jih je ta nekaj izbrala (sodba z dne 19. maja 1994, Consorzio gruppo di azione locale „Murgia Messapica“/Komisija, T-465/93, EU:T:1994:56, točke od 5 do 12). V tej zadevi pa, kot je bilo navedeno zgoraj v točki 52, projekta ni izbrala Komisija, temveč so bili za to pristojni nacionalni organi.
- 54 Dalje, ker se je sodna praksa, navedena zgoraj v točki 40, izoblikovala iz zadev, v katerih je bila pomoč iz ESRR dodeljena državi članici in nato zmanjšana ali celo ustavljena, je še toliko bolj pomembna, kadar pomoč iz ESRR še ni bila dodeljena državi članici in je zato zveza med subjektom, odgovornim za uresničitev projekta, ali upravičencem projekta in pomočjo iz ESRR še bolj neposredna.
- 55 Nazadnje, glede trditve tožeče stranke, da ta sodna praksa ni upoštevana v tej zadevi, ker naj sama ne bi mogla vložiti nobene pritožbe proti državi članici in da je tako treba šteti, da se izpodbijani sklep nanjo neposredno nanaša, je treba spomniti, da mora biti posameznikom resda zagotovljeno učinkovito sodno varstvo pravic iz pravnega reda Unije, vendar s sklicevanjem na pravico do takega varstva ni mogoče izpodbijati pogojev iz člena 263, četrti odstavek, PDEU. V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba sodno varstvo fizičnih ali pravnih oseb, ki zaradi pogojev dopustnosti iz člena 263, četrti odstavek, ES

ne morejo neposredno izpodbijati aktov Unije, kot je obravnavani sklep, zagotoviti na učinkovit način s pravnimi sredstvi pred nacionalnimi sodnimi organi. Ti morajo v skladu z načelom lojalnega sodelovanja, določenim v členu 4 PDEU, notranja postopkovna pravila, ki urejajo pravna sredstva, razlagati in uporabljati čim bolj tako, da lahko te osebe pred sodišči izpodbijajo zakonitost vsake odločbe ali vsakega drugega nacionalnega ukrepa, ki se nanaša na uporabo akta Unije, ki jih zadeva in kakršen je ta v obravnavani zadevi, tako da se sklicujejo na njihovo neveljavnost in da ta sodišča spodbujajo k temu, da se z vprašanji za predhodno odločanje obrnejo na Sodišče (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville Vesuviane in Ente per le Ville Vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, EU:C:2009:529, točki 65 in 66 ter navedena sodna praksa, in sklep z dne 9. junija 2016, IREPA/Komisija in Računsko sodišče, T-825/14, neobjavljen, EU:T:2016:345, točki 48 in 49 ter navedena sodna praksa).

- 56 V tej zadevi bi ob upoštevanju nacionalnega prava, ki se uporablja, tožeča stranka pred pristojnim nacionalnim sodiščem lahko med drugim ugovarjala prenehanju pogodbe ali vračilu, ki so ga zahtevali poljski organi na podlagi te pogodbe, s sklicevanjem na neveljavnost izpodbijanega sklepa, ki je podlaga za navedene zahteve. Tožeča stranka bi tako lahko privedla nacionalno sodišče do tega, da bi Sodišču zastavilo vprašanja za predhodno odločanje glede veljavnosti izpodbijanega sklepa.
- 57 Vsekakor je treba poudariti, da zahteva po učinkovitem sodnem varstvu ne more odpraviti pogoja neposrednega nanašanja iz člena 263, četrti odstavek, PDEU (glej sklep z dne 9. junija 2016, IREPA/Komisija in Računsko sodišče, T-825/14, neobjavljen, EU:T:2016:345, točka 50 in navedena sodna praksa).
- 58 Četrtrič, domnevne negativne okoliščine, ki jih navaja tožeča stranka, in sicer prikrajšanje za sredstva, potrebna za izvedbo projekta, nemožnost nadaljevanja projekta in obveznost kritja izgub iz že nastalih, domnevno dokazanih izdatkov, ne izhajajo ne iz izpodbijanega sklepa ne iz določb prava Unije, ki urejajo učinke sklepa, temveč iz posledic, ki so jih v okviru pogodbe poljski organi in tožeča stranka pripisali temu sklepu.
- 59 Člen 5(24) in (26) pogodbe je namreč tisti, ki določa njeno razveljavitev v primeru negativne odločitve Komisije na podlagi vloge za potrditev in ki v tem primeru določa obveznost tožeče stranke, da vrne že prejeta sredstva od poljskih organov, vključno s tistimi, ki niso iz ESRR. Zato so posledice in obveznosti, ki izhajajo iz pogodbe, umeščene med pravni položaj tožeče stranke in izpodbijani sklep (glej po analogiji sklep z dne 6. junija 2002, SLIM Sicilia/Komisija, T-105/01, EU:T:2002:147, točka 53).

Drugo merilo neposrednega nanašanja

- 60 Glede drugega merila neposrednega nanašanja, navedenega zgoraj v točki 32, je treba spomniti, da vpetost samostojne volje naslovnika med sklep in njegove posledice za tožečo stranko pomeni, da se ta sklep nanjo neposredno ne nanaša. Kadar ne pravo Unije ne konkretni sklep Komisije zakonsko ne zahtevata odločitve naslovnika, ampak ta temelji na samostojni odločitvi države članice, ni neposredne zveze med odločitvijo Komisije in tožečo stranko (glej sklep z dne 6. marca 2012, Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development/Komisija, T-453/10, neobjavljen, EU:T:2012:106, točka 54 in navedena sodna praksa).
- 61 Spomniti je treba, da je na podlagi člena 1 izpodbijanega sklepa Republiki Poljski zavržen prispevek iz ESRR za projekt. Ta določba torej pomeni, da morebitnih stroškov Republike Poljske glede tega projekta ESRR ne bo kril.
- 62 Republiki Poljski je s členom 2 izpodbijanega sklepa v skladu s členom 78(4) Uredbe št. 1083/2006 naložena obveznost, da popravi izkaz o izdatkih, ki ga je že predložila Komisiji in je vseboval izdatke v zvezi s projektom.

- 63 V teh okoliščinah izvajanje izpodbijanega sklepa s strani Republike Poljske zahteva le, da se navedeni izdatki ne priglasijo Komisiji, če pa so bili taki izdatki Komisiji priglašeni v izkazu o izdatkih že pred izpodbijanim sklepom, je treba izkaz o izdatkih popraviti.
- 64 Ugotoviti je torej treba, da izvrševanje sklepa s strani Republike Poljske nima – na podlagi izpodbijanega sklepa ali določb prava Unije, ki urejajo učinkovanje sklepa – nobenih posledic za tožečo stranko, saj so njegovi učinki omejeni le na razmerja med Unijo, predvsem ESRR, in Republiko Poljsko.
- 65 Z izpodbijanim sklepom se tudi ne preprečuje tožeči stranki, da uresniči projekt, ali Republiko Poljski, da ga financira s sredstvi, ki ne izvirajo iz ESRR. Prav tako se z izpodbijanim sklepom ne nalaga Republiko Poljski, da pogodbo razveljavi ali da izterja zneske, ki jih je izplačala tožeči stranki za uresničitev projekta.
- 66 V točki 84 sklepnih predlogov generalnega pravobranilca D. Ruiz-Jaraboja Colomerja v zadevi Regione Siciliana/Komisija (C-417/04 P, EU:C:2006:28), brez prispevka iz ESRR, je navedeno:
- „Torej je zadevna [...] [država članica] tista, ki mora odločiti o prihodnosti tistega, kar je resnično njen projekt. Na voljo ima različne rešitve, lahko ga opusti, ustavi ali prepusti, ima pa tudi možnost, da prevzame finančne stroške in jih krije iz svojega proračuna, s čimer zagotovi dokončanje projekta. Čeprav [...] [pomeni zavrnitev prispevka nevšečnosti], Komisija, če [...] [zavrne prispevek], niti ne predvideva niti vnaprej ne določa, še manj pa priporoča, kako mora ravnati država članica pri odločanju o prihodnosti svojih projektov ozemeljskega razvoja.“
- 67 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da iz izpodbijanega sklepa – na podlagi prava Unije ali samega sklepa – za tožečo stranko neposredno ne izvirajo nobene posledice in da zato tudi drugo merilo neposrednega nanašanja v tej zadevi ni izpolnjeno.
- 68 Teh preudarkov trditve tožeče stranke ne omajajo.
- 69 Prvič, dejstvo – četudi bi bilo dokazano – ki ga navaja tožeča stranka, in sicer da so poljski organi izrazili namero, da pozneje ne bodo subvencionirali projekta ob odsotnosti prispevka iz ESRR, nikakor ne izhaja iz izpodbijanega sklepa in – ob neobstoju kakršnih koli obveznosti, ki v zvezi s tem izhajajo iz izpodbijanega sklepa ali prava Unije – vsekakor pomeni izraz samostojne volje teh organov (glej po analogiji sodbo z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville Vesuviane in Ente per le Ville Vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, EU:C:2009:529, točka 56).
- 70 V skladu s sodno prakso namera Republike Poljske, da ne bo več financirala projekta, ne zadostuje za ugotovitev neposrednega interesa, ki je zahtevan v členu 263, četrti odstavek, PDEU, ker bi imela država članica tako možnost, da odloči, ali ima zadevna oseba procesno upravičenje pred sodišči Unije ali ne (glej v tem smislu sklep z dne 14. septembra 2011, Regione Puglia/Komisija, T-84/10, neobjavljen, EU:T:2011:468, točka 52, in sklep z dne 21. maja 2015, APRAM/Komisija, T-403/13, neobjavljen, EU:T:2015:317, točka 49).
- 71 Drugič, tudi dejstvo, da – kot je navedeno zgoraj v točki 3 – člen 5(24) pogodbe določa razveljavitev te pogodbe, kadar Komisija zavrne odobritev prispevka, ne omogoča sklepanja o neobstoju polja proste presoje poljskih organov na podlagi izpodbijanega sklepa.
- 72 Najprej, če je taka trditev pravzaprav sklicevanje na domnevni neobstoje polja proste presoje, ki izhaja iz pogodbe, in ne iz ureditve Unije, temelji na napačnem branju sodne prakse, navedene zgoraj v točkah 32 in 60, v skladu s katero mora neobstoje polja proste presoje natančno izhajati iz prava Unije (glej v tem smislu sklep z dne 14. septembra 2011, Regione Puglia/Komisija, T-84/10, neobjavljen, EU:T:2011:468, točka 50 in navedena sodna praksa).

- 73 Dalje, po analogiji s stališči, oblikovanimi zgoraj v točkah 69 in 70, je treba pripomniti, da že dejstvo, da so se poljski organi in tožeča stranka odločili razveljaviti pogodbo v primeru zavrnitve pomoči iz ESRR, tudi pomeni – ob neobstoju kakršnih koli obveznosti, ki v zvezi s tem izhajajo iz izpodbijanega sklepa ali prava Unije – izraz njihove samostojne volje. Nazadnje, če bi zgolj obstoj take klavzule zadoščal za dokazan neposredni interes, ki se zahteva na podlagi člena 263, četrti odstavek, PDEU, bi bilo na eni strani strankam take pogodbe dovoljeno odločati o tem, ali ima zadevna oseba procesno upravičenje pred sodišči Unije ali ne, in na drugi strani drugače presoјati položaj osebe, na katero se domnevno nanaša sklep Komisije, glede na to, ali je sklenila tako pogodbo z nacionalnimi organi ali ne, v skladu z obstoječimi praksami v vsaki državi članici.
- 74 Tretjič, tudi trditev, ki jo je tožeča stranka podala na obravnavi, in sicer da Republika Poljska ni bila prosta pri tem, da bi za projekt namenila druga sredstva iz nacionalnega proračuna – četudi bi bila ta okoliščina dokazana – temelji, z vidika sodne prakse, navedene zgoraj v točki 72, na napačnem branju prava Unije, ker gre pravzaprav za sklicevanje na domnevni neobstoj polja proste presoje, ki izhaja iz pogodbe, in ne iz ureditve Unije.
- 75 Četrtoč, sodne prakse, na katero se sklicuje tožeča stranka v podporo trditvi, da poljski organi nimajo polja proste presoje, in sicer sodbe z dne 23. novembra 1971, Bock/Komisija (62/70, EU:C:1971:108), z dne 17. januarja 1985, Piraiki-Patraiki in drugi/Komisija (11/82, EU:C:1985:18), z dne 5. maja 1998, Dreyfus/Komisija (C-386/96 P, EU:C:1998:193), z dne 5. maja 1998, Compagnie Continentale (Francija)/Komisija (C-391/96 P, EU:C:1998:194), in z dne 5. maja 1998, Glencore Grain/Komisija (C-403/96 P, EU:C:1998:195), nato zadevo ni mogoče prenesti.
- 76 Spomniti je namreč treba, da je že Sodišče razsodilo, da je rešitev, dosežena v navedenih sodbah, izjemne narave, da se pojasnjuje s posebnimi položaji, glede na katere je bila sprejeta, in da to izhaja že iz besedila teh sodb (glej v tem smislu sklep z dne 6. marca 2014, Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development/Komisija, C-248/12 P, neobjavljen, EU:C:2014:137, točki 23 in 26). Sodišče je tako spomnilo, da je izjemoma razsodilo, da se lahko akt na tožečo stranko neposredno nanaša, v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU, ker je bilo na podlagi drugih dejavnikov, med katerimi je bila popolnoma teoretična možnost, da zadevnega sklepa ne upošteva, mogoče sklepati o obstoju neposrednega interesa tožeče stranke (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2009, Komisija/Ente per le Ville Vesuviane in Ente per le Ville Vesuviane/Komisija, C-445/07 P in C-455/07 P, EU:C:2009:529, točka 58, in sklep z dne 6. marca 2014, Northern Ireland Department of Agriculture and Rural Development/Komisija, C-248/12 P, neobjavljen, EU:C:2014:137, točka 25).
- 77 Zlasti glede sodb z dne 5. maja 1998, Dreyfus/Komisija (C-386/96 P, EU:C:1998:193), z dne 5. maja 1998, Compagnie Continentale (France)/Komisija (C-391/96 P, EU:C:1998:194), in z dne 5. maja 1998, Glencore Grain/Komisija (C-403/96 P, EU:C:1998:195), je treba spomniti, da se je Sodišče v njih oprlo na socialno-ekonomski kontekst, v katerega je bila umeščena sklenitev zadevne pogodbe o dobavi ter ki ga je zaznamoval kritičen ekonomski in finančni položaj, s katerim se je moral soočiti upravičenec, in poslabšanje njegovega prehranskega in zdravstvenega položaja, in na dejstvo, da je bilo mogoče v teh okoliščinah dobavljati zadevne kosmiče le s finančnimi sredstvi, ki jih je dala na voljo Unija. Tako vključitev klavzule o mirovanju v pogodbo o dobavi odraža le objektivno ekonomsko podrejenost zadevne pogodbe o dobavi finančnim sredstvom, ki jih je dala na voljo Unija (glej v tem smislu sodbo z dne 5. maja 1998, Dreyfus/Komisija, C-386/96 P, EU:C:1998:193, točki 50 in 51).
- 78 Obravnavama zadeva pa ni zaznamovana s podobnim dejanskim in ekonomskim kontekstom, v katerem bi bila tožeča stranka brez sredstev iz ESRR prikrajšana za vsakršno učinkovito možnost za uresničevanje projekta ali za razpolaganje s potrebnimi sredstvi za to, tako da prispevek iz ESRR še zdaleč ni edini vir financiranja projekta; nasprotno, iz spisa, predloženega Splošnemu sodišču, izhaja, da naj bi bil projekt približno 84-odstotno financiran iz zasebnih skladov in približno 2-odstotno iz drugih skladov zadevne države članice.

- 79 Podobno je treba glede sodb z dne 17. januarja 1985, Piraiki-Patraiki in drugi/Komisija (11/82, EU:C:1985:18), in z dne 23. novembra 1971, Bock/Komisija (62/70, EU:C:1971:108), spomniti, da se ti nanašata na posebne primere, v katerih je Komisija na predlog države članice odobrila, da ta država sprejme zaščitne ukrepe. V teh okoliščinah je Sodišče upravičeno menilo, da ni dvoma, da bo država članica izvedla ukrepe, ki jih je predlagala, da bo iz njih povlekla vse posledice (glej v tem smislu sklep z dne 8. julija 2004, Regione Siciliana/Komisija, T-341/02, EU:T:2004:228, točka 79). Vendar pa v tej zadevi ni tako, ker Republika Poljska Komisiji ni predlagala, naj sprejme sklep, na podlagi katerega bi lahko zavrnila finančni prispevek za projekt.
- 80 Petič, trditve tožeče stranke o tem, da projekt brez pomoči iz ESRR ne bi bil trajnosten in da naj bi imela ta sredstva „spodbujevalni učinek“, temeljijo na napačnem razumevanju pomoči iz ESRR. Sredstva iz ESRR so namreč namenjena državi članici, ki jih lahko v okviru enega ali več operativnih programov uporabi za financiranje projektov, tudi velikih. Nasprotno pa subjekt, odgovoren za uresničitev projekta, nima pravice do te pomoči in z njo nima neposredne zveze. Torej ni pomoč ESRR tista, ki neposredno prispeva k trajnosti projekta in ki ima za tožečo stranko spodbujevalni učinek, temveč morebitna nepovratna sredstva, ki bi jih tožeči stranki lahko podelili poljski organi, zlasti sredstva, ki izvirajo iz ESRR. Republiki Poljski pa se z izpodbijanim sklepom ne preprečuje, da financira projekt, temveč le to, da bi s temi pomočmi obremenila proračun Unije v okviru ESRR.
- 81 Iz navedenih preudarkov izhaja, da se – glede na to, da merili, navedeni zgoraj v točki 32, nista izpolnjeni – izpodbijani sklep na tožečo stranko ne nanaša neposredno, saj učinkuje le v pravnih razmerjih med Komisijo in Republiko Poljsko.
- 82 Zato je treba skleniti, da tožeča stranka ne izpolnjuje enega od pogojev dopustnosti iz člena 263, četrti odstavek, PDEU, in sicer pogoja glede neposrednega nanašanja, zato ni treba preučiti, ali se izpodbijani sklep na tožečo stranko posamično nanaša.
- 83 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti kot nedopusten.

Stroški

- 84 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi Komisije naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat)

razsodilo:

- 1. Tožba se zavrže kot nedopustna.**
- 2. Družba Green Source Poland sp. z o.o. nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska komisija.**

Van der Woude

Ulloa Rubio

Marcoulli

Razglašeno na obravnavi v Luxembourg, 4. maja 2017.

Podpisi